

Det er, ligesom statsministeren nu én gang er kommet til at sige disse ting, som var uheldige, og når han så bliver kritiseret og spurgt, om det nu var klogt, så ser statsministeren kun én vej, og det er at blive ved med at gentage, bare blive ved med at gentage og fastholde: Jamen det har vi sagt, det har vi sagt, og derfor er det rigtigt, og det bliver ved med at være rigtigt, og det vil være rigtigt til evig tid.

Jeg tror ikke, det er klogt, hr. statsminister, at fremture på den måde. Det er bare en opfordring til, at statsministeren i sin ledelse af dansk udenrigspolitik, som han jo har overtaget, udviser lidt mere eftertanke og lidt mere selvdisciplin.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Keld Albrechtsen, det er kun mig, der har lov til at tale direkte til folk. Og det gør jeg så nu ved at sige, at nu er det slut!

Keld Albrechtsen (EL):

Undskyld.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil også godt afvise at skulle være ømskindet. Jeg har da været til mange møder med statsministeren, og jeg kender da tonefaldet fra alle de møder på værtshuse og på gymnasier og skoler, og jeg ved ikke hvad. Men jeg synes da, der bør være forskel på den form for møder og så en debat her i Folketingssalen om et så alvorligt emne som forholdet mellem Europa og USA. Der kommer en lang række alvorlige, seriøse, velgennemtænkte indlæg under debatten her i formiddag, og hvad er svaret fra statsministeren? Ikke andet end polemiske bemærkninger. Det tyder jo på og er vel udtryk for en grundlæggende manglende interesse for det her emne.

For statsministeren er forholdet til USA et spørgsmål om, at han kan komme over til den amerikanske præsident, sleske lidt for ham og sidde til møde med ham og komme ud og spille stor statsmand i medierne og nichts weiter. Ikke noget om indholdet, ikke noget om problemerne, ikke noget om konflikterne. Det har vi forsøgt at tage op i dag. Hvad er svaret? Ikke noget som helst. Der er intet inden i. Det synes jeg er et problem.

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Problemet med statsministerens udtalelse om forklarligheden og forståeligheden i forhold til Israels reaktioner er ikke, at vi alle sammen ikke er enige om, at selvmordsbombere skal bekæmpes. Problemet er, at alle andre europæiske statsledere udmærket godt ved, at i den her situation er det højst upassende at udtale noget, der kan tolkes som en forståelse af de militære, aggressive skridt, Sharonregeringen i Israel foretager sig, for de vil ikke forhindre selvmordsbombere, men de forhindrer og ødelægger enhver mulighed for en fredelig løsning af konflikten.

Det var det, statsministeren som kommende formand for EU skulle have sagt, hvis han var i overensstemmelse med resten af Europa, hvis han ville spille en rolle i forhold til at løse den her konflikt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Holger K. Nielsen er i hvert tilfælde den sidste, der skal komme og belære mig om seriøs debat. Hvad var det, vi hørte i formiddags? Hvad var hr. Holger K. Niensens karakteristisk af regeringens og min USA-politik, hvad var det? Det var »Voice of America«, sagde hr. Holger K. Nielsen.

Jamen jeg lader mig da ikke gå på af det. Jeg er da ikke ømskindet. Jeg synes da faktisk, det er meget forfriskende. Hvorfor skal debatter være så kedelige? Det er da fint. Jeg synes da, det er godt, at hr. Holger K. Nielsen sådan sætter lidt krydderi på debatten. Men så skal hr. Holger K. Nielsen da ikke klynke, når han får igen.

Så til hr. Mogens Lykketoft. Jeg vil gerne sige til hr. Mogens Lykketoft, at den måde, Danmark bedst kan udfylde sin rolle på i forhold til Mellemøsten og ikke mindst som formandskabsland i EU, netop er ved at føre en balanceret mellemøstenpolitik, hvor vi lægger ligeligt pres på begge parter i denne ulykkelige konflikt.

Der er jo intet, der er sort og hvidt i den sag. Det gælder om, at vi har begge parter ører for at kunne spille en konstruktiv rolle. Det er det, der er regeringens politik, og det er derfor, at regeringen siger til israelerne: I skal trække jer tilbage. Til palæstinenserne: I skal stoppe selvmordsbombere. Og til begge parter: Det er forhandlingsbordet, der er løsningen, og målet må være, at araberne garanterer staten Israels eksistens, og at Israel medvirker aktivt til at etablere en levedygtig palæstinensisk stat.